

ορτίου διὰ ν' ἀναπαυθῇ ἐπ' ὀλίγον ὁ φέρων Νίσυρ. Χίος συνών. ἀκκουμπιστήρα 2, ἀκκουμπίστρα 1, ἀπο-έστρα, ἀποθετάρι 2, *ἀποθετῆρα, ἀποθετούρι, ποθώτρα. 3) Ἐπίχωσις, πρόσχωσις Κύπρ.: Ἄσμ.

Τοῖς τοῦμπες τοῖς ἀποθέματα οὐλα νὰ τὰ ποίση τοῦμπες = μικροὶ γήλοφοι). 4) Χρηματικὸν περισσευμα οἰκονομῶν Νίσυρ. 5) Πέρας, κατάπαυσις ἄσματος ρήτ. Διὰ τὴν τοιαύτην σημ. πβ. τὸ μεταγν. οὐσ. ἀπό-εσις. β) Ἐπιδόξ ἄσματος Κρήτ. 6) Ἐπιμέλεια ἐρί τι, περιποιήσις, φροντίς Ἡπ. (Χουλιαρ.): Τ' ἄλουγου ἀβράνδ' οἱ ἀπ' τοῦ κρινθάρ' κί ἀπ' τοῦ πόθιμα.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Χίος.

*ἀποθεμελιώνω, ἀποθεμελιώνω Πόντ. (Τραπ. κ.ά.) Ἐκ τοῦ μεσν. ἀποθεμελιῶ.

Κρημνίζω, καταστρέφω ἐκ θεμελίων: Ἐπεθεμελίωσεν τὸ μαντρίν. Συνών. ξεθεμελιώνω.

ἀπόθεν ἐπίρρ. Πόντ. (Κερασ. Τραπ. κ.ά.) ἀπόθε Πόντ. (Ἄμισ. Κολων. Οἶν. Ὁφ. Σούρμ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀπούθεν Πόντ. (Ἄμισ.) ἀπούθε Πόντ. (Ἄμισ. Ὁφ.)

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἀπόθεν, ὃ ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. ὅθεν κατὰ πλεονασμὸν συνεκφερομένων συνεπικουρήσαντος πιθανῶς καὶ τοῦ ἐπίρρ. ὁπόθεν. Πβ. Βέλθανδρ. καὶ Χρυσάντζ. στ. 1255 (ἐκδ. ΔΜαυροφρύδ. σ. 254) «τοὺς τόπους νὰ γυρεύσωμεν ἀπόθεν νὰ εὐροῦμεν | υἱὸν αὐτοῦ τὸν δεύτερον τοῦ ἀνακτος ἐκείνου». Περὶ τῆς λ. ἰδ. Ἀνθ Παπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 123 κέξ. Κατὰ DOekonomides Lautlehere des Pont. 5 καὶ 18 ὁσάκις τὸ ἐπίρρ. κεῖται ἐπὶ στάσεως πρόκειται τὸ ἀρχ. ἐπίρρ. ὁπόθι.

1) Τοπικῶς (α) Ἐπὶ κινήσεως ἀπὸ τόπου, ὅθεν, ὁπόθεν, ἐξ οὗ μέρους Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Ὁφ. Σούρμ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἐγὼ ἔρθα ἀπεκεῖ, ἀπόθεν ἔρθες κ' ἐσὺ Τραπ. Δέβα κί ἀπόθεν ἔρθες (φύγε ὅθεν ἦλθες) Χαλδ. Ἀς πάη ἀπόθεν ἔρθεν αὐτόθι. Ἀς πάμε ἐκεῖ 'ς σὸ μέρος ἀπούθε ἐκέρδισες παράδες γιὰ νὰ κερδίζω ἐγὼ πάλ' Ὁφ. || Παροιμ. Ὁ σκύλλον ἀπόθεν τρώει ὑλάζ' (ὁ σκύλλος γαβγίζει ἐκεῖ ὅθεν τρέφεται. Ἐπὶ εὐγνωμόνων ἢ κολάκων ἐπαινούντων τὸν εὐεργέτην) Τραπ. || Ἄσμ.

Ὁπίσ' ὀπίσ', νὲ λυγερὲ, ὀπίσ' κί ἀπόθεν ἔρθες

(νὲ = ἐπιφών. κλητικὸν) αὐτόθι. (β) Ἐπὶ στάσεως ἐν τόπῳ, ὅπου Πόντ. (Ὁφ. κ.ά.): Ἀπόθε ἐμένανε (ἐνθα διέμενον) Ὁφ. Στέκω ἀπόθε στέδεεις τὸ' ἐσὺ αὐτόθι. Ἡ σημ. αὕτη καὶ παρὰ Βέλθανδρ. καὶ Χρυσάντζ. ἐνθ' ἀν. (γ) Ἐπὶ κινήσεως εἰς τόπον, ἐκεῖ ἐνθα, ἐκεῖ ὅπου Πόντ. (Ὁφ. κ.ά.): Ἀπόθε πάς νὰ μὴ κλώδεσαι! (ἐκεῖ ὅπου πηγαίνεις νὰ μὴ ἐπιστρέψῃς! Συνών. φρ. νὰ πάς 'ς τὸν ἀγύριστο! Ἀρά) Ὁφ. Συνών. ὅθε, ὅπου. 2) Χρονικῶς ἐν τῇ φρ. ἀπόθεν κί ἀποκεῖθεν κατὰ τὰς διαφόρους ὥρας χρονικῆς τινος περιόδου Πόντ.: Ἄσμ.

Σίλᾶ ἔφαγα τὴν πιρνήν, μύρᾶ τὸ μεσημέρι
κί ἄλλα σαρανταδώδεκα ἀπόθεν κί ἀπεκεῖθεν.

*ἀπόθεν-καὶ κάτω ἐπίρρ. ἀπόθεν-καικὰ Πόντ.

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπόθεν καὶ κάτω. Ἀποποῦ κοντά: Ἀπόθεν-καικὰ ἐσκῶθεν; (ἐσηκώθη) Ἀπόθεν-καικὰ ἔρται; (ἔρχεται).

*ἀπόθεν-κ' ἔσω ἐπίρρ. ἀπόθεν-κέσ' Πόντ.

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπόθεν κ' ἔσω.

1) Ἐκ τινος μέρους (τῆς κινήσεως νοουμένης ὀριζοντίας): Ἀπόθεν-κέσ' ἔρται; (ἔρχεται). 2) Τίνι τρόπῳ, πῶς; Ἀπόθεν-κέσ' ἐγροικᾶς ἄ; (πῶς τὸ ἐννοεῖς;)

*ἀπόθεν-κί ἄνω ἐπίρρ. ἀπόθεν-κίαν' Πόντ.

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπόθεν κί ἄνω.

Ἐκ τινος μέρους πρὸς τὰ ἄνω: Ἀπόθεν-κίαν' εἶδες αὐτὸν νὰ πάη;

ἀπόθεν-μερέαν ἐπίρρ. Πόντ.

Ἐκ τῶν ἐπίρρ. ἀπόθεν καὶ μερέαν, δι' ὃ ἰδ. μερέα.

Ἀπὸ ποῖον μέρος: Ἀπόθεν-μερέαν ἐκλώσται; (ἐγύρισε).

ἀπόθερα ἐπίρρ. Κάρπ. Κρήτ. κ.ά. — Λεξ. Αἰν. Δημητρ. πόθερα Κύπρ. Ρόδ. ἀπόθιρα Στερελλ. (Αἰτωλ.) πέθερα Ρόδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. θέρος. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ἀπόσπορα, ἀπότρυγα κττ. Ὁ τύπ. πέθερα ἐξ ἀφομ. προληπτικῆς.

Μετὰ τὸν θερισμὸν, μετὰ τὴν πάροδον τῆς ἐποχῆς τοῦ θερισμοῦ ἐνθ' ἀν.: Ἀπόθερα θὰ βγοῶσω νὰ ῥτω (θὰ βγοῶσω = θὰ εὐοδώσω, θὰ εὐκαιρήσω) Κάρπ. Τήρα καλά, ἀπόθιρα νὰ μ' δῶξ' τὸν σ'τάρ' π' μ' χρουσιᾶς Αἰτωλ. || Γνωμ. Πόθερα λαὸν καὶ πόσπορα περτίτδιν (ἐνν. φάγε. λαὸν = λαγόν, πόσπορα = μετὰ τὸ πέρας τῆς σπορᾶς) Κύπρ.

ἀποθέρι τό. Μέγαρ. Πελοπν. (Λακων.) Σύμ. ποθέριν Κύπρ. ποθέρι Ρόδ. πεθέρι Ρόδ. ἀπόθερο Κάρπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. θέρος. Πβ. καὶ ΓΧατζιδ. ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 13 (1916/7) 167. Ὁ τύπ. πεθέρι κατ' ἀφομ. προληπτικῆν.

1) Τὸ πέρας τῆς ἐποχῆς τοῦ θέρους Κάρπ. Μέγαρ.

2) Τὸ πέρας τοῦ θερισμοῦ Κύπρ. Μέγαρ. Ρόδ.: Τώρα εἴμαστε 'ς τ' ἀποθέρι Μέγαρ. Συνών. ἀποθερί 1, ἀποθερίσι 1, ἀποθέρισμα, ἀποθερισμός. β) Τὸ τέλος πάσης ἐργασίας Μέγαρ.: Τώρα 'ς τ' ἀποθέρι ἦρθε.

γ) Τὸ τελευταῖον φαγητὸν τὸ διδόμενον εἰς τοὺς ἐργάτας μετὰ τὸ πέρας ἐκάστης ἐργασίας Μέγαρ.: Ποῦ βρισκόσαστε, ρὲ παιδιά; — Ἀπόψε φάγαμε τ' ἀποθέρι. Πβ. ἀποθερί 1 β. 3) Τὸ κατὰ τὸν θερισμὸν ἀπὸ σκοποῦ ἀθέριστον ἀφινόμενον τμήμα τοῦ ἀγροῦ, καθ' ὅσον τοῦτο θεωρεῖται κατὰ τινα πρόληψιν ὅτι φέρει εὐτυχίαν (πβ. Π.Δ. Λευϊτ. 19, 9-10 «καὶ ἐκθερίζοντων ὑμῶν τὸν θερισμὸν τῆς γῆς ὑμῶν οὐ συντελέσετε τὸν θερισμὸν ὑμῶν τοῦ ἀγροῦ σου ἐκθερίσαι, καὶ τὰ ἀποπίπτοντα τοῦ θερισμοῦ σου οὐ συλλέξετε... τῷ πτωχῷ καὶ τῷ προσηλύτῳ καταλήψαις αὐτά») Πελοπν. (Λακων.) β) Τὸ σύνολον τῶν κατὰ τὸν θερισμὸν ἀθερίστων ὑπολειφθέντων σταχύων Σύμ. 4) Ἡ μετὰ τὴν συγκομιδὴν τοῦ καρποῦ στεῖρα ἀπομένουσα γῆ Σύμ.

ἀποθερίᾳ ἢ, ἀποθερία Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) ἀποθερία Ἀνδρ. Εὐβ. (Ἀλιβέρ.) Πελοπν. (Μάν. Οἶν.) Τήλ. ἀποθερία Κάρπ. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Δημητρ. ἀποθερά Κρήτ. (Κατσιδ.) ποθερά Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποθερίζω. Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,226 κέξ. Ὁ τύπ. ἀποθερέα ἀναλογικῶς πρὸς τὰ εἰς -έα οὐσ. Πβ. ΜΜιχαηλίδ. Τραγ. Καρπ. 10 κέξ.

1) Τὸ πέρας τοῦ θερισμοῦ Κάρπ. Πελοπν. (Κάμπος Λακων. Μάν.) — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Δημητρ.: Στὴν ἀποθερέα θὰ καθίσωμεν 'ς τὸ φαγητὸν Κάρπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποθερί 2. β) Τὸ μετὰ τὸ πέρας τοῦ θερισμοῦ παρατιθέμενον συμπόσιον Κάρπ. Πβ. ἀποθερί 2 γ. 2) Ἡ μετὰ τὸν θερισμὸν ἐν τῷ ἀγρῷ ἀπομένουσα καλάμη σίτου ἢ ἄλλων δημητριακῶν Ἀνδρ. Εὐβ. (Ἀλιβέρ.) Κρήτ. (Κατσιδ.) Κύπρ. Πελοπν. (Οἶν.) Τήλ.: Μεγάλη ἀποθερά ἐπόμεινε 'ς τὸ χωράφι Κατσιδ.

ἀποθεριεύω ΚΧρηστομ. Κερέν. κούκλ. 8 — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. *θερίζω*.

1) Καθίσταμαι μέγας κατὰ τὴν δύναμιν ὡς τὸ θηρίον, γιγαντοῦμαι ἔνθ' ἄν. : Πέφτοντας μέσα 'ς τὴ φλόγα τὴν ἐρωτική τὴν κάνει καὶ ἀποθεριεύει καὶ πίνει ὅλη τὴ γυναίκεα δροσισὰ ΚΧρηστομ. ἔνθ' ἄν. Συνών. *θερίζω*. 2) Μεταφ. ἐπὶ ἀγρίων φυτῶν ἢ δένδρων, αὐξάνω ὑπερβαλλόντως *Λεξ. Δημητρ.* : Ὁ λόγος ἀποθέριεψε. 'Σ τὰ 'ρεῖπια τοῦ κάστρου ἀποθέριεψαν οἱ ἀγκαθές.

ἀποθερίζω σύννηθ. καὶ Πόντ. (Κρώμν. Σάντ. Τραπ.) ἀποθερίζον Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. κ.ά.) Σκῦρ. ἀποθερίζον Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. ἀποθερίζω Κάρπ. Σίφν. 'ποθερίζω Κύπρ. Ρόδ. Σκῦρ. 'ποθερίζον Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Ὁρ.) 'ποθερίζον Εὐβ. (Στρόπον.) 'πεθερίζω Ρόδ. 'πιθιρίζω Ἰμβρ. ἀποθερῶ Ρόδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. *θερίζω*. Πβ. καὶ ἀρχ. ἀποθερίζω = ἀποκόπτω. Τὸ 'πεθερίζω κατ' ἀφομ.

Συμπληρῶ, περατῶ τὸν θερισμόν, παύω νὰ θερίζω ἔνθ' ἄν. : Κοντεύετε ν' ἀποθερίσετε; — Μείς ἀποθερίσαμε Σκῦρ. Τόμου ἀποθερίσουμε, βανόμαστε καὶ δένουμε χερόβολα Κέρκ. 'Αποθέρ'σι τῶρα οὐ κόσμους Αἰτωλ. Πριγιόπερ'σι 'ποθερίσαμε σὲ δεκαπέντε μέρες Σῦρ. Λέει ν' ἀποθερίσωμε ν' ἀνεπαντοῦμε Κίμωλ. 'Επιθέρταμε τὸ χωράφι Κρώμν. Τὸ 'βρα ἀποθιρ'σμένου τοῦ τριφύλλ' Αἰτωλ.

|| Παροιμ.

Ὅταν μαζί θερίζαμε, Βασίλει κῦρ- Βασίλει, καὶ ὅταν ἀποθερίσαμε, ποῦ σ' εἶδα, βρὲ κασιδὴ ; (ἐπὶ τοῦ ἀχαρίστου ἀπαρνούμενου τοὺς βοηθήσαντας αὐτὸν εὐθύς ὡς παύση νὰ ἔχη τὴν ἀνάγκην των. Ἡ παροιμ. ἐν πλείσταις παραλλαγαῖς καὶ ἀλλαχοῦ. Ἰδ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 3,52 κέξ.) πολλαχ.

Ἀνεάστα, γρά, τὸ γέρω | νὰ τὸν ἔχωμε τὸ θέρος, σὰν ἀποθερίσωμε, | νὰ τὸ κρεμ-μοολήσωμε (ταυτόσημος τῇ προηγουμένη. ἀνεάστα = ἀναβάστα, ὑποστήριξε, κρεμ-μοολήσωμε = γκρεμοβολήσωμε, ρίψωμεν κατὰ κρημνῶν) Κάρπ. || Ἄσμ.

Τώρα μοῦ ἀπαρνήθηκε σὰν σιταρὰ 'ς τὸν κάμπο ποῦ τὴν ἀποθερίζουσιν κ' ἡ καλαμέα 'πομένει αὐτόθ. Μετοχ. ἀποθερισμένος = ὁ ἀποπερατώσας τὸν θερισμόν) Νουμᾶς 1910,20 : Λίγοι μαθὲς εἶναι ὡς τὰ τῶρα ἀποθερισμένοι, οἱ περισσότεροι δὲ θερίσαν ἀκόμη.

ἀποθερισιὰ ἢ, *Λεξ. Δημητρ.* ἀποθιρ'σιὰ Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποθερίζω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. *ιά*.

1) Τὸ τέλος τοῦ θερισμοῦ Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Πῆγα κ' ἰγὼ τοῦ βράδ' νὰ βουηθήσου, ἀλλὰ τ'ς ἡῦρα 'ς τ'ν ἀποθιρ'σιὰ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποθέρι 2. 2) Τὸ μέρος τοῦ ἀγροῦ ὅπου σταματᾷ προσκαίρως ὁ θερισμὸς ἐπερχομένης ἐσπέρας διὰ νὰ ἐπαναληφθῇ τὴν ἐπομένην Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Κρύν' τοῦ δριπᾶν' 'ς τὴν ἀποθιρ'σιὰ γιὰ νὰ τοῦ βρῆς πίσου ταχῆα.

3) Ἡ ἀφινόμενη διαρκούντος τοῦ θερισμοῦ στενὴ ἀθέριστος λωρὶς μεταξὺ δύο θερίζοντων ὁμίλων *Λεξ. Δημητρ.*

ἀποθέρισμα τό, Πελοπν. (Ἀρκαδ. Μάν.) κ.ά. — *Λεξ. Αἰν. Ἡπίτ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ.* ἀποθέρισμα Πόντ. (Κρώμν. Τραπ. κ.ά.) ἀποθέρ'σμα Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀποθέριγμαν Πόντ. (Σάντ.)

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀποθέρισμα.

Τὸ τέλος τοῦ θερισμοῦ ἔνθ' ἄν. : Τώρα 'ς τ' ἀποθερίσματα ἤρθες κ' ἐσὺ Ἀρκαδ. Μᾶς πέτυχε 'πάνου 'ς τ' ἀποθέρισμα Μάν. Ἀπᾶν' 'ς τ' ἀποθέρ'σμα ἤρθα κ' ἰγὼ Αἰτωλ. Τώρα οὐ κόσμους βρίσκει ἀπᾶν' 'ς τ' ἀποθέρ'σμα αὐτόθ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Λύβιστρ. καὶ Ροδάμν. Ε 1059 (ἔκδ. J Lambert)

«θερίζω γῆς γεννήματα, ἔσπειρα μετὰ κόπου, | νὰ δεκαπλάσω τὸν καρπὸν εἰς τὸ ἀποθέρισμά μου». Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποθέρι 2.

ἀποθερισμός ὁ, *Λεξ. Ἡπίτ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ.* ἀποθιρ'σμός Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποθερίζω.

Ἀποθέρισμα, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν. : Πότι θὰ γίν' ἀποθιρ'σμός; — Τώρα τοῦν Ἀλουνάρ' εἶναι ἀποθιρ'σμός Αἰτωλ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποθέρι 2.

ἀποθεριώνομαι Πελοπν. (Λακων.) ἀποθερῶμαι Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀποθηριοῦμαι.

Ἐξαγριώνομαι καθὼς θηρίον, ὀργίζομαι καθ' ὑπερβολήν. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Πολύβ. 1,67,6 «οὐ γὰρ οἶον ἀνθρωπίνῃ χρῆσθαι κακίᾳ συμβαίνει τὰς τοιαύτας δυνάμεις, ὅταν ἅταξ εἰς ὀργὴν καὶ διαβολὴν ἐμπέσωσι πρὸς τινὰς, ἀλλ' ἀποθηριοῦσθαι τὸ τελευταῖον».

ἀποθερμίζω Θράκ. (Σηλυβρ. Τσανδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. *θερμίζω*.

Χύνω τὸ ὕδωρ τῆς πρώτης βράσεως ὁσπρίων ἢ λαχανικῶν. Συνών. ἀποχύνω.

ἀποθεσιμαῖο τό, ἀμάρτ. ἀποθισ'μαῖο Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἀπόθεσα ἄορ. τοῦ ρ. ἀποθέτω καὶ τῆς καταλ. -μαῖο < -μαῖος, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 240 κέξ.

1) Ἀποταμίευσις : Δὲν ἔκαμι ἀποθισ'μαῖο 'ς τὰ νῆατα τ'.

2) Τὸ μέρος ὅπου φυλάσσονται καρποὶ κττ., ἀποθήκη : Τό'χου ἀποθισ'μαῖο αὐτὸ ἰγὼ, βάνου οὔλα τὰ ἡδύσματά μ' μέσα. Συνών. ἀποθετάρι 1, ἀποθηκάρι 2, ἀποθήκη 2, κελλάρι. β) Ποσὸν ὅσο χωρεῖ ἡ ἀποθήκη : Ἐχ' ἐν' ἀποθισ'μαῖο φασούλια - καρύδια. Ἀποθισ'μαῖα ἀπὸ σ'τάρια.

3) Τὸ οἶονεῖ ἐν ἀποθήκῃ ἀποκείμενον ἢ κεκρυμμένον, θησαυρὸς κεκρυμμένος : Σ' αὐτὴν τ'ν οἰκονγένεια ἔχ' τ' ἀποθισ'μαῖο τ'ς ἡ γραιά. Μέσ 'ς τ' ρίζα 'π' τοῦν ἔλατου, καθὼς ἔσκαβι, ἡῦρι τοῦ κακκάβ' μὲ τὰ φλουριά, ἰκεῖ εἶχι τ' ἀποθισ'μαῖο τ' κάποιους κλέφτ'ς.

ἀποθέστρα ἢ, ἀμάρτ. ἀποθίστρα Πελοπν. (Ἀρκαδ.) ἀποθέντρα Ἡπ. (Τσαμαντ.) ἀποθέχτρα Νάξ. (Ἀπύρανθ. Κινίδ.) ἀποθέστρα Χίος (Συκ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποθέτω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -τρα. Ὁ τύπ. ἀποθέχτρα κατ' ἐπίδρασιν ἄλλων ληγόντων εἰς -χτρα. Πβ. καὶ ἀρχ. ἀποθέται.

Μέρος κατάλληλον πρὸς ἀπόθεσιν τοῦ φορτίου, οἶον τοῖχος, λίθος κττ., διὰ ν' ἀναπαυθῇ ἐπ' ὀλίγον ὁ φέρων ἔνθ' ἄν. : Ὅπου συνηθοῦνε ν' ἀποθέχτουνε τὸ λένε ἀποθέχτρα. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπόθεμα 2. Πβ. ἀπόθεμα 2. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Κρήτ. καὶ κατὰ πληθ. Ἀποθέστρες καὶ Ἀποθέχτρες Νάξ. (Ἀπύρανθ. Κινίδ.)

* **ἀπόθετα** ἐπίρρ. ἀμόθεχτα Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. * ἀπόθετος.

Ἄνευ ἀποθέσεως τοῦ φορτίου πρὸς ἀνάπausιν : Ἐφερεν τὴν σηκωματέαν ἀμόχθετα (κατ' ἔθος, προκειμένου νὰ ἀποπλεύσῃ πλοιάριον, ἡ γυνὴ ἐκάστου δύτου ὀφείλει νὰ κομίσῃ ἀπὸ τῆς οἰκίας εἰς τὴν προκυμαίαν ἓνα ἢ δύο σάκκους διπυρίτου χωρὶς νὰ σταματήσῃ πρὸς ἀνάπausιν).

ἀποθετάρι τό, Χίος (Νένητ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀποθετάριον.

1) Μέρος τῆς οἰκίας ἐνθα ἀποτίθενται πρὸς φύλαξιν διάφορα ἀντικείμενα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποθεσιμαῖο 2.

2) Μέρος κατάλληλον πρὸς ἀπόθεσιν φερομένου βάρους